

ilk yar'larımızın değerli dostları,
bu akşam öğretmenler gününe özel
aylardır sakladığımız bir yazıyı,
sevgili Zafer Hoca'nın yazısını,
kendisine teşekkür ederek paylaşıyoruz...

Zafer Hoca Van Gevaş'ta göreve başladığı zamanlar
biz de ilkyar olarak Gevaş'ta idik...
Hatta hocamız yazısı için
kendi çektiği resimleri bulamayınca
ilkyarın 2002 yılında Gevaş'taki etkinliğinde çekilen resimlerle süsledik...
Resimleri yerleştirirken derinden bir özlem duygusu hissediyoruz.
Özlem duygusu kesinlikle gençlik günlerine dönmekle ilgili değil,
özlem Gevaslı güzel çocukların yüreğine o zamanki gibi tekrar dokunabilmekle ilgili...
2 sene önce de oralardaydık, keşke onların gülen gözlerine tekrar şahit olup
umutlarına ortak olabilsek, tekrar güzel bir gün geçirmelerini sağlayabilsek
ne kadar güzel olurdu...

Zafer Hocamız yazısında samimi bir dille, hissettiklerini aktarmış...
Şimdi yine güzel bir okulda güzel çocuklara hizmet etmeye devam ediyor...
Öğretmenlerimiz, sevgili, değerli, bizi biz yapan kıymetli öğretmenlerimiz,
sizlerin emeği hiçbir zaman ödenemez...
Eğer toplumda düzgün bireyler varsa
onların arkasında düzgün öğretmenler olduğu için değil midir?

Tüm öğretmenlerimize selam sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz...

İLKİYAR

Güzel çocuklarımızın geleceğine güzellikler katmak için,
belki bir kitap, belki de büyüğünüzün anısına bir kitaplık için,
belki de daha fazlası için:

(lütfen bağışınızın açıklama kısmına isminizi yazın, hesap sahibi İLKİYAR)

İş Bankası ODTÜ şubesi (4229) 706968 TL Hesabı : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

Euro Hesabı: TR920006400000242293507426

Dolar Hesabı:TR910006400000242293576217

YURT DIŞINDAN BAĞIŞLARINIZ için bağlantı adresi:

<https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/12942-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-lkyar-ilkyar-16th-science-summer-school>

Çocuklarımız, ilk göz ağrılarımız, ilk yarımız;
hele ki uzaklardaki, YBOLardaki çocuklarımız, kardeşlerimiz
site: <http://www.ilkyar.org.tr> e-posta: ilkyar.yonetim@gmail.com
Vural Beyimiz> <http://vuralaltin.blogspot.com/>
Ata Hocamız> <http://atatezbasaran.blogspot.com.tr/>
Kas Gücüyle Devri Alem> Erden> <http://www.KaslaGit.com/>
Banu Hocamızdan Fen > <http://www.bilimce.com>
Hasan Hocamızdan Zeka Oyunları> <http://www.zekaoyuncaklari.com/>
Kitap: Elif Nur un öyküsü http://www.ilkyar.org.tr/dergi/Elif_Nurun_Oykusu.pdf

VAN'A BİR GELEN AĞLAR

BİR DE GİDEN AĞLARMIŞ

Soğuk mu soğuk bir mart günü köy minibüsünden ağır ağır ve ürkek bir şekilde aşağıya indim. Sağıma soluma şöyle bir bakındım. Yol diye yürüyeceğim yer çamurdan ibaret bir patika idi. Hava güneşli ve alabildiğine berrak... Havadaki oksijen insanın ciğerlerinde dolaşırken bunu son derece fazla hissettiriyor. Fakat parlak güneşe rağmen buz gibi olan hava değildi içimi titreten. İçimi, bedenimi öylesine acımasızca titreten; başımı kaldırıp etrafı süzdüğümde gördüğüm manzaraydı. Eriyen karlar menzirimdeki okul yolunu adeta çamur deryasına çevirmiş ve beni karşılamaya hazırlamıştı. Minibüs, okulun önüne kadar gidemediği için beni okula 200 metre mesafede bırakmıştı. Okulu göremediğim için minibüsün şoförüne sordum ve o da eliyle barakayı andıran, tek katlı, duvarları delik deşik, harabe görünümlü binayı işaret etti. O anda beynimde fırtına değil kasırgalar kopmuş, yüreğim bu anın ağırlığıyla bedenimi bitap bırakmıştı.

Üzerimdeki takım elbise ve ayağımdaki kunduralar çamur olmasın diye ağır ve dikkatli adımlarla okula doğru yürümeye başladım. Lakin çamur deryasına dalmamak ne çare! Attığım her adımda: "Allah'ım ben nereye geldi, ne yapıyorum, ne işim var memleketimden 1600 km uzaklıktaki bu yaban ellerde?" diye söylenmeye başladım. Bu arada bu içimden konuşmama, gözlerimden akan yaşlar eşlik ettiler. Söylenirken sesimi gizleyebilmişim ama gözyaşlarımı gizlemede aynı mahareti gösterememişim. Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken hıçkırıklarımla duygu kervanına katılmaya başlamıştı. Ağlıyordum. Evet evet ağlıyordum. Bir başımaydım

ve o an yapayalnızdım. Okula doğru aheste aheste yol alırken çevreyi de süzmeden edemiyordum. Çocuklar saklambaç oynarken “Önüm, arkam, sağım, solum sobe.” derler ya ben de başımı kaldırıp çevreme baktığımda ne göreyim? Önüm, arkam, sağım, solum yüce dağlar... Başı dumanlı dağlar... Klasik Anadolu evleri ve her birinin bacasından tüten dumanlar ayrı bir hikaye gibi gökyüzüne yükselip kayboluyorlar.

Hedefe varmıştım bu arada. Okulum... Meslek hayatımın ilk göz ağrısı... Okulun bahçesi takribi bir metre taş duvar ile çevrili, duvarın kimi yeri yıkık, kimi yeri ise tamamen yok olmuş. Bahçe kapısı yok. Okulun hemen yanı başında anıtı andıran bir yapı ve dikili taşlardan mezarlık olduğu anlaşılır, üzeri karla kaplı dümdüz bir alan... Neredeyse mezarlık ve okul aynı bahçe içerisinde... Onları ayıran sadece bir tel örgü... Biraz önce de zikrettiğim üzere okulun dış duvarları delik deşik... Sonradan öğrenecektim ki terör örgütü PKK'nın baskınlarında çıkan çatışmaların izleriydi bu delikler.

Okulun merdivenlerine geldiğimde ve başımı kaldırıp tabelaya baktığımda, siyah zemin üzerine sarı yazıyla “ Koçak Köyü İlköğretim Okulu” yazdığını gördüm. Üniversiteden mezun olduktan sonra eylül atamaları için tercihte bulundum fakat atamam olmadı. Ben de bir tekstil atölyesinde çalışmaya başladım. Ocak 2002’de tekrar tercih hakkı verilince ben de 24 il yazarak ve en sona da şu meşhur “

TERCİHLERİM DIŞINDA BİR YERE ATANMAYI KABUL EDİYORUM” seçeneğini işaretleyerek işlemlerimi tamamladım. Bu son seçenekten olma Van ili çıkageldi bahtıma. Sakarya’da hazırlıklarımı tamamlayıp bize söylenen vakitte Van’da olmak için yola koyuldum. Yaklaşık 24 saatlik otobüs yolculuğundan sonra harap ve bitap bir halde Van’a ulaştım. Bu arada gitmeden önce tayinimin nereye çıktığını soranlara ise “Ta Van’a” diye latife ederek cevap veriyordum. Sevinçliydim tabii. Van’a tayinim çıkmıştı ama okulum henüz belli değildi. Okullarımız kura ile belirlenecekti. O gün geldi çattı. Kuranın çekileceği salonda yerlerimizi aldık. Takribi 350 eğitim neferi, eğitime heyecan katacak taze kan, salonda heyecanlı bir bekleyiş içindeydi. Protokol konuşmaları, mesleğe yeni başlayacak olan bizleri motive edecek klişe sözler ki o sözlerden birini kulağıma küpe etmişimdir ve o gün bugündür hiç aklımdan çıkarmam. O da Van Milli Eğitim Müdürü’nün “Hepiniz genelde köylere atanacaksınız ve şunu unutmayınız. Köylünün iyi gününde, düğününde, derneğinde, cenazesinde hep yanında olunuz. Siz onlara bir adım atarsanız onlar size on adım atar. Sakın ola onları hor görmeyin. Meleşinizde başarılı olmak istiyorsanız

onların dertleri ile dertlenin, onların sorunlarıyla hemhal olun, kısaca onlardan biri olun.” On dört yıldır köy okullarında görev yapan biri olarak bu sözleri daima kendime düstur edinmişimdir. Salonda bulunan öğretmenlerden tek tek gelip kuralarını çekmeleri isteniyordu. Sıra benim adım okunduğunda heyecanım zirve yapmış, sanki yeniden atama sonucu öğrenecekmişim gibi ağır adımlarla sahneye doğru yol aldım. Sahneye çıktım, kura çekeceğim cam fanusa yaklaştım ve elimi fanusta bulunan kağıtlara daldırdım. Bir kağıt alıp salona dönerek kağıtta yazan okul ismini okudum. “Gevaş Koçak Köyü İlköğretim Okulu” Fanusta bulunan, en az 200

okul isminden çektiğim okul, soyadıyla aynı ismi taşıyan okuldu. Bunu okuduğumda tüm salon durumu fark etmiş ve bu durum gülüşmelere neden olmuştu. Ama ben, heyecandan durumu salondan dışarı çıkınca fark edebilmişim: Koçak Köyü İlköğretim Okulu. Hayırlı olsun Zafer Koçak.

Okulun tabelasında da kurşun izleri vardı. Demir kapıyı araladım, içeri girdim. Soğuk bir koridor karşıladı beni. Duvarlarda sıvalar dökülmüş, kısmen boyalı olan yerler de çamurlu ve pis olduğu için çok anlam ifade edemiyordu. Koridorda dört kapı vardı ve birinin üzerinde “Müdür” yazıyordu. Diğer kapılar ise sınıflara aitti. Müdür yazan kapıyı araladım, içeride kimse yoktu. Etraf öylesine dağınık, öylesine düzensizdi ki bir zamanlar Reha Muhtar’ın “Şok, şok, şok!” diye baskınlar yaptığı antihijyenik lokanta ve ekmek fırınlarında hissettim kendimi. Bir yanda üzerinde çaydanlık bulunan ve fokurdayan küçük bir tüp, diğer bir yanda içinde ekmek olduğu belli olan birkaç poşet, yeni kahvaltıdan kalkıldığının emaresi olan bir sehpa... “Bu nasıl müdür odası?” dedim kendi kendime. Ben etrafı temaşa ederken içeri biri geldi ve “Hoş geldiniz.” deyip elini uzattı. Ben de aynı eda ile karşılık verdim. Karşılıklı tanışma faslından sonra oturduk. Moralim o kadar bozuk, gönlüm o kadar hüznüydü ki göreve başlama işlerimi bir an önce bitirip oradan kaçmak istiyordum. Bu arada içten içe ağlamam devam ediyordu lakin gözyaşlarımı da içime akıtıyordum. Derken odaya bir başkası geldi. Kıyafetinden ve kılığından değil ama konuşmasından ve bana hitabından öğretmen olduğunu anladım. “ Ben de mi zaman içinde bu minval üzere olacağım?” diye içimden geçirmeden de edemedim. Onunla da tanıştık ve Müdür Bey benim göreve başlama yazımı yazmaya başladı. Bilgisayar ve internetin olmadığı o vakitlerde yazıyı elle yazıp imzaladı ve benden de evraklarımı aldı. Ben müsaade isteyince de bu saatte araba olmadığını ve taksi çağırmam gerektiğini söylediler. Taksi çağırdık ve yaklaşık yarım saat taksinin gelmesini bekledim. Bu arada okulun genel durumundan, öğrencilerden ve benim hangi sınıfları okutacağımdan bahsettik. O arada sevimli ve cingöz bir çocuk içeri

girdi ve “ Öğretmenim, araba geldi.” dedi. Müdür “ Tamam Mevlüt.” dedi ve çocuğu gönderdi. (O Mevlüt şu an Düzce Üniversitesi Çerkez Dili ve Edebiyatı Bölümünde eğitim görüyor.) Hep birlikte kalktık, dışarı çıktık. Okulun merdivenlerinde, tam karşımda bir bina fark ettim. Taş duvarlı, tek katlı. “Burası ne?” diye sordum. “Lojman.” cevabını verdiler. Camlarındaki demir kepenkler dikkatimi çekti, “Bunlar ne?” dedim. Cevap içimi ürpertti. “ Akşamları kepenkleri içeriden kapatıp kilitliyoruz, güvenlik amaçlı. Sonuçta bu köy terörden nasibini fazlasıyla almış ve halen terör tehdidi altında olan bir köy.” diye cevaplandı sorum. Ardından beni arabaya kadar geçirip hayırlı olsun dileklerini iletiler. Köyden Gevaş’a doğru yola çıktık.

Köyün olduğu yer bir vadiydi. Vadiden Van Gölü’ne doğru yol alıyorduk. 8 kilometrelik tali yol bitti ve karşımda tüm ihtişamıyla “Van Gölü” ... Ortasında masalsı güzellikte, karlarla kaplı Akdamar Adası ve Kilisesi... Manzaranın büyüğü, içimdeki kasvetin dağılmasına biraz olsun vesile olmuştu. Solumuzda uçsuz bucaksız Van Gölü, sağımızda bize eşlik eden yüksek dağlar olduğu halde Gevaş’a vardık. Gevaş sırtını meşhur Artos Dağı’na dayamış, Van Gölü ile bakışıyordu sanki. Milli Eğitim Müdürlüğüne gidip evraklarımı bıraktım. Oradan öğretmenevine geçtim. Akşamları ilçenin tüm öğretmenleri, öğretmenevinde bir araya gelir, oturur, konuşur, dertleşirlerdi. Burada herkes vatanında olsa da gurbetçiydi. Yeni atanan öğretmenlerle ve diğerleriyle tanıştım. Nerede kalacağımızı konuştuk ve ben köyde lojmanda kalmayı düşündüğümü belirttim. Kimi ev tutacağını, kimi de öğretmenevinde kalacağını söylüyordu.

Ertesi sabah aynı taksiciyi bulup erkenden okulun yolunu tuttum. Okula vardım. Ardından ders zili çaldı ve müdür yetkili arkadaş beni 4-5/A sınıfına götürdü. Sınıfa girdik, tüm gözler benim üzerimde... Müdürümüz, öğrencilere dönerek “ Çocuklar, bu yeni öğretmeniniz ve artık yola onunla devam edeceksiniz.” dedi ve beni çocuklarla baş başa bırakarak sınıftan ayrıldı. Çocuklarla üç beş dakika bakiştık ve yine tanışma faslı... Tek tek 56 öğrencinin adını sorup hepsiyle tanıştım. İlk dersime başladım. Yıl 5 Mart 2002.

Okul soba ile ısınyordu, daha doğrusu ısınmaya çalışıyordu. Sobayı öğretmenler, öğrencilerin de yardımıyla yakıyordu. O günden sonra orada kaldığım altı yıl içinde birçok elbise ve kravatımı sobanın kızgınlığına kurban verdim.

Haziran ayı geldi ve müdür ile diğer öğretmenin tayinleri çıktı. Ben okulda yapayalnız kalmıştım ve üstelik de üç aylık öğretmenliğin ardından nur topu gibi de bir müdür yetkili öğretmenliğim olmuştu. Son kullanma tarihi çoktan geçmiş eski bir okul, köhne bir müdür odası ve mayıs ayında okula gelen müfettişlerin otuz beş maddeden oluşan eksik evrak listesi...

Van Gevaş Koçak Köyü İlköğretim Okulunda yaklaşık altı yıl görev yaptım. Çok akıllı, zeki, ahlaklı, erdemli öğrencilerim oldu. “ En kısa zamanda buradan gitmem lazım.” dediğim günden bu yana altı yıl geçmişti. Orada iken evlenmiş ve bir kızım olmuştu. Köy halkı ile çok samimi ve sıkı dostluklar kurmuş, onların bir evladı, onlardan biri olmayı başarmıştım.

2007 yılının mayıs ayında il dışı atama talebinde bulundum. O köye ve insanlarına öylesine alışmışım ki tayinim çıksa da olur çıkmasa da diyorduk. Sonuçlar açıklandı ve sonuç belgemde halen görev yapmakta olduğum Konuklu İlköğretim Okulu yazıyordu. Sevinmişim ama buruk bir sevinçti bu. İçimi tarifi imkansız bir hüznün kapladı. Bir aile olduğum Koçak Köyü'nün kadirşinas insanlarına ve hepsi adeta

evladım olan öğrencilerime bunu nasıl söyleyecektim?

Komşularımızdan başlayarak peyderpey tayinimizin çıktığını duyurmaya ve köy halkından helallik istemeye başladık. Asıl zor olan ise bunu öğrencilerime söylemekti. Onlarla okulun son günlerini pikniklerle, gezilerle ifa ediyor, karne gününü bekliyorduk artık.

Karne günü geldi çattı. Sabah okula son kez gittim. Müdür odasında gerekli evrakları, yazıları hazırladım ve ardından sınıfa geçtim. Öğrencilerime, evlatlarıma nasihatlerde bulunmaya başladım. Sözü sürekli dolandırıyor, bir türlü sonuca bağlayamıyordum. Onlar da üzgündü, hüznüydüler. Konuşurken bir anda kelimeler boğazımda öyle düğümlendi ki konuşmayı geçtim, nefes almakta dahi zorlanıyordum. Dile kolay altı koca yıl... "Çok fazla direnmenin anlamı yok." deyip saldım kendimi. Gözyaşlarım akarken hıçkırıklarına da engel olamıyordum. Karşımda çocuklar da benden farksız değillerdi. Sınıfı matem havası bürümüşü. Derken o an kapı açıldı ve içeri muhtar girdi. Bir bana baktı bir de çocuklara. Duruma anlam veremeyen muhtar, bir kelime etmeksizin sınıftan ayrıldı.

Evet, altı güzel ve dolu dolu geçen yılların ardından ayrılık vakti gelmişti. Söz bitti, çocuklarımla tek tek vedalaşıp helalleştim. Vedalaşırken de ilk geldiğim günkü gibi kaderime ağlamak düşmüştü.

Eee, ne demişlerdi? "Van'a bir gelen ağlar bir de giden ağlar."

Zafer KOÇAK